

НИКОДИН ЧЕРНОДРИМСКИ

ПАГАНСКИ СТИХОВИ

Содржина

1. Црна Спила
2. Црнила
3. Црнорисци
4. Еретик
5. Лажен Сјај
6. Многувековен Лет
7. Пагански Храм
8. Прошка од Темнината
9. Скитник во Вечноста
10. Таен Дневник
11. Вечерен Одроз
12. Во Долината на Мракот
13. Временски Судија
14. Амајлија
15. Благослов
16. Звездени Ветрови
17. Воини на Светлината
18. Додоле
19. Духови Стари
20. Животна Пирамида
21. Запишувач
22. Камен на Вечноста
23. Камен на Светлината
24. Коњаник
25. Кочии Небесни
26. Круг Светлосен
27. Литанија на Мртвите
28. Магична Формула
29. Миг Очи Отворени
30. Мраморна Хартија
31. Олтарот на Илузијата
32. Оро Самовилско
33. Песна од Заборавот
34. Светлина Сеприсутна
35. Љубовен Пазар
36. Капија на Времето
37. Оро на Љубовта
38. Последен од Последните
39. Стара Легенда
40. Собир Гавранов

Crna spila

Zaedno placevme jas I angelot
Na crnata spila
Odesno od nas ponorot ne kanese so glas lazliv
Dusite prokolnati so vriskot ne tesea
Samo vetrot laden surov bese
Rece so glas gromoglasen
Poraka vi nosam
Od Bog da znaete vie
Proska ke vi dade
Gordosta vasa zgazeteja
Odvreme navreme ahgelot so kriloto ke me pregnese
Zakrila mi davase
Od vetrot me stitese
Zaedno placevme jas I angelot
Na crnata spila
Solzite gi nemase nikade
Samo tivkite liptanja na dusata eho pravea
I taka prostorot go ispolnuvaa

Crnila

gi slusav gavranite kako grakaat tivko
Toa bese nivniot razgovor
Za smrta zboruvaa vo toj cas
Ja videle kako doajga
So lisjata gledam se pokrvaat
Crniloto svoe go zatskrivaat
Najcrniot najgolemiot beseda tivka kazuvase
Na site im vikase tivko tivko
Golubite beli bez troski ostanaa
Tazni enegi tamu
Ne ostana ni edna troska denes
Smrtnikot nemozese na prozor da ostavi
Smrta go zakova za postelata negova
Tazni se tazni mnogu mnogu
I nie ne ja sakame smrta
I nie ne ja navestuvame smrta
No site mislat deka crniloto nase navestuva
Ne ne sakaat ni na eden prozor da zastaneme
Ne ne sakaat ni na edna strea da se zdomime
Skitnici prokolnati sme
Tivko tivko eveja poleka so studeniloto svoe lazi
Tivko tivko I nie sme smrti ptici
Ne se plasi smrta od crniloto nase
Tivko tivko.

Crnorisci

Denes premnogu studenilo mi se nafatilo na dusata
Lugeto crnorisci srceto mi go iskornaa
Dupka dlaboka napravija smrad odvraten tamu stavija
Izbegaa od smradot tie prokletnici
O klet da bide casot koga im poveruvav
Krstot na gradi go nosea vo Boga se kolnea
Od buzite mrsni od grevovi ne go vadea
Zboruvaa glasno vikot bese toa gresnici pokajanie pobarajte
Grevovite ke vi gi prostime
O klet I proklet da bide casot koga im poveruvav
Custvata gi gusea ljubovta ja unistija
Zverovi od nas napravija
Krvnici li stanavte na bitija drugi dusa da zemame
O proklet da bide casot toj koga vistinski im poveruvav
Za cuvari na verata se proglasija
Ljubovta kon Boga debelo ja naplajkaa
Azna nevideni sobraa po kileri gi cuvaa
Za isposnici sebesi sakaa da gi gledame stradalnici golemi
O proklet da bide casot koga navistina vistinski im poveruvav
Ne ne crnorisci od vas sega milosta ne ja baram
Ne ne crnorisci od vas sega proskata ne ja baram
Gresnik sum od rajganje
Samo smrta ke mi prosti za grevovite
Samo neboto ke mi presudi za zborovite.

Eretik

Kako nebesen glasnik se dvizam po neboto
Mejgu zvezdite I pepelta pozadi mene
Poleka so svetlosni krilja kade seuste rani ima
Od minatite spomeni
Se izvlekov nebare kravec na zelbi sum
Ne ja poznavam vejke milosta
Nadezmonosta ja zede nekade vo nekoj del od beskarajot ja frii
Zaboravot go ostaviv na edna spila osamena da gnie
Slobodnata volja tuka me vodi
Od prostranstvo do prostranstvo kade samo koloritnosta se menuva
Ne bev predodreden
Ne bese zapisano na kamenot
Site covekovi patila da gi vidam I ponesam
Zapisa dovolno mojata zemna raka
Patila....crnila....bolki....stradanija
Zapisa nepravdi I gnasni lagi koj gi kazaa nerazumnite
Gi zigosa srebroljubcite smrtni neprijатели mu stanaa
I vo snistaa sakaa da go gonat ne mozea kutrite
No pricina na klada da go stavat najdoa
Rekoa bogohulnik e ovoj
Eretik dosega neviden
Huli se vezden na Boga I huska na site strani
Kako nebesen glasnik se dvizam po neboto
Mejgu zvezdite I pepelta pozadi mene
Poleka so svetlosni krilja kade seuste rani ima
Od minatite spomeni

Lazen Sjaj

Lazniot sjaj dverite na minatoto mi gi otvori
Dveri široki kapija na vremeto bese toa
Lazniot sjaj vo koj veruvav nevernik me stori
Otpadnik me napravi da skitam po gramadi
Na planinata stara se najdov
Svetiliste staro toa bese na dedo pradededo cinam
Kamenjata razurnati vniatelnso so vrvot od prstite gi dopirav
Mokta stara ja pocustvuvav
Ni mofta ne bese mokna spomenot da go prekrie
Nekoj glas starecki od sekade doagase
Dojde od prasinata so zemjata isto da bides
Dojde od oblacite so neboto da se spois
So oginov sega ke te blagoslovam plamen zbor da stanes
So vodava sveta sto kladenes cist e ke te poprskam
Rosa utrinska prekrivka da ti bide cistota na sebe da nosis
Ete tamu pod toj belutrak kamen zezolot tvoj svetol te ceka
Mnogu stoeletija izminaa kako go ostavi vo zbeg
Go zavitka vo koza jagneska vniatelnso custvitelnso
Tri sloja loj na nego stavi I pod belutraj go ostavi
Odi odi zemigo I mokta razbudija
Budno denot tvoj socekajgo I kon sonceto povtorno trgni.
Ostavigi I ne se vrtil na slepcite koj vo denot odat
Svetlost ne ja gledaat slepi na oci se tie od rajganje
Toa e sudbinata nivna ti nemozis nisto tuka
Ostavigi gluvite vo bukata pregolema neka odat
Glupi se tie od rajganje gi slusaaat zborovite tugi
Ne gledaat kako im gree srceto
Neslusaaat kako im zboruva srceto
Toa e sudbinata nivna ti nemozis nisto tuka
Odi odi po patot tvoj koj svetlinata ti go pokaza

Mnoguvekoven Let

Soniv son cudesen I misticen
Paganska bozica so kruna od cvetovi na glava vidov
Bel lenen fustan snagi I pokrivase
Dojde ne ne veterot ja donese
Od prozorot nezatvoren vo taa julska nok cinam bese
So glasot tivok na pernica zapea
Son son cudesen I misticen sega znam e
Rece niz pesnata taa
Sin moj si koj proleta rana te rodi
So sveti vodi od tri reki zemav
Taka telo ti izmiv
So tri cveta od tri livadi te zastitiv
So tri pojasi okolu te opasav
Taka silen te storiv
Kleta da bide moja sopernicka
Zla po dusa bese
Zla nasekade zbirase
Zla nasekade seese
Zlo I mene mi donese
Tebe mi te zede vo vekovi nekade napred te frli
Bogot moj tatkoto go molev da te najdi
Rece nemozel i toj zavet dal
Barem ednas da te vidam da znam deka si ti
Trgnav da te baram mnogu dusi spasiv tebe ne najdov
Za tebe slusnav od pricite vo let
Zboruvaa za taznoto momce
Koe so proleta zaplakuva
Do esenta taguva
So lunata kako deca si igraat
So sonceto drugari bile ne go plasela zestinata golema
Znaev deka si taka te najdov
Gledam izmoren si sine moj
Gledam papsan od umora si sine moj
Prokletija od vekovi dodeka si minel si zbral
Prokletija koja dusa kako ala ti kinat
Prokletija koja na dusa ti tezat
Dojdov crnilata od prokletijata gi vidov
Dojdov crnilata od prokletijata da gi izmijam
Dusa da ti olesnam
Taka povtorno sakam da se rodis
Sega od devet reki voda nosam
Ne se plasi koga voda na tebe ke usturam
Cvetovi kitki mirizlivi eve okolu tebe stavam
Aromata neka dusa ti smiri
Grutka zemja ponesov od dedopradedo tvoj
Ke ja ostavam amajlija da ti bide
Na korennot da te potsetuva

Son son cinam bese
No ranoutro petlite me razbudija
Zemjata ja vidov
Cvetovite okolu so aromata me mameja
Spokoj nudea spokoj pravea
Pernicata na mesta vodena bese
Son son mislam bese
Son koj sega gledam stvarnost bilo.

Пагански храм

Старите души
 Од бунарот на заборавот проговорија
 Ехо беше тоа
 Рекоа со гласот на ветерот
 Роден си одамна јас не се сеќавам
 Умре за да се родиш повторно во оганот
 Јас повторно не се сеќавам
 Рекоа повторно со гласот на ветерот
 Телата се раѓаат за да умрат
 Сетисе сега ти
 Свеста твоја коренот го знае

Ехото повторно проговори
 Од просторот каде времето царуваше
 Во темнината настаните ги гледав
 Светлоста јака која затрепери ми ги покажа
 Рече повторно
 Ова е твојата свест
 Сега биди спремен коренот твој да го видиш
 Прататковината повторно да ја доприш
 Зборовите што ги слушнав
 Песна беше тоа со зборови разбирливи
 Песна беше тоа паганска
 -низ шумите високи, кај реките бистри
 -на светите места во тајните храмови
 -ние децата Пагански Боговите ги повикуваме
 -ние децата Пагански денес за нив песна пееме

Со мислата патуваме, низ степите ширни
 На црниот коњ што Триглав ни го подари
 Се научивме така заедно на смрта во очи да и гледаме
 Перун наш со грмотевицата не штити
 Кога треба на непријателот ја врти
 Велес голем и благороден со мудрост не обдари
 Ни ја даде за навек да ја имаме
 Весна со убавината своја и љубовта безгранична не прегнува
 Така и сништата наши ги штити
 О Богови кој во вечноста сте
 Така и вечни сте
 Така и ние вечни ќе бидеме
 Така и денес кога во храмов свет сме се збрале

Од три реки вода донесовме
Прагот светол го замивме така чист да биде
Од три гори дрва собравме
Оган да запалиме така патот да ви го осветлиме
Од три ливади цвеќина собравме
Цветни ореоли сплетовме на глави ги носиме
Дајтенија повторно вашата мудрост
Мудри да бидеме за мајката земја.

Повторно пред вечноста се поклонуваме
И молитвата на Боговите ја кажуваме
Перун на помош го викаме душите светли да ги заштити
Велес со мудрост вечна да ги награди
Весна со лубов вечна да ги опсипа
Богови Вечни светли и трисветли
Сонцето прастаро повторно земјата ја прегрна
Одиме повторно по патеката на правдата
Знаеме тоа во вечноста не води

Рацете наши на четири страни ги подаваме
На копно и на вода
Под земја и на небото ширно
Насакаде нека допирот стигне
Со името вечно Паганските Богови од тука ги повикуваме
Не се плашиме веќе од племињата на волците
Не бегаме веќе од племињата на дивите кучиња
Оганот на змејот го имаме
Овде денес под ова сонце
Овде денес под овие ѕвезди

Овде на ова старо свето место
Овде ние децата Пагански храмот го дигаме
Сјајот од месечината го земаме
Со сјај да го обложиме така блескав да биде
Перуне Богу тебе повторно ќе ти го поклониме
Неговите дворови со светлоста нека бидат осветлени
Неговите краеве со темнината нека бидат заградени
Тука во центарот на храмот
Свездата водилка ја палиме
Да свети и блеска исто како порано
Со светлоста очите непријателски да ги заслепи
Со светлоста силата непријателска да ја уништи
Прангите на заборабот сега пукаат
И на Југ и Запад

И Исток и на Север
Срцата сега слободно пеат
Славата ваша ја воздигнуваат
Вечни сте
Во вечноста сте
Така и ние вечни ќе бидеме
Мислите како стрели насекаде ги пуштаме
Со води волшебни од вилите ги замивме
Така силни ќе бидат знаеме
Така заштитени ќе бидат знаеме
Се колнеме ние денес тука
Во храмот на крајот на времето
Каде сеќавањата сега будни чувари се

Со моќта на сонцето
Ние денес децата Пагански славиме
Бракот помеѓу оганот и водата
Небото и морето сега молчат
Реките и шумите сепобедоносно во светлоста се капат

Се капиме во моќта на сеќавањата
Така силни сега сме
Така мудри сега сме
Така вечноста ја приграбуваме
Така вечни стануваме

Даровите земни што земјата ни ги даде
Ги принесуваме ги оставаме
На олтаров од камен направен
Нека вилите ви ги донесат
Нека милоста ваша нам ни ја вратат

Скиптаров од дрво вечно исклесан
Кон небото го креваме
И со него силата вечна ја бараме
Огнени крила нека не носат
Огнениот змеј нека не штити
Бесмртното знаење да го понесеме
Така бесмртни ќе станеме.

Ние сме сега јунаците од светлоста
Ние сме тие кои забравот го изгореа
Ние сме ти кои забравот го отфрила
Видовме што било и што ќе биде
Знаеме и ќе знаеме мудроста тоа ни го кажа
Знаеме и ќе знаеме зошто светлоста тоа ни го покажа

Proska od temninata

Ne mi sudete sega vie cuvaru na verata
Sto sega srceto samo na nojka I go otvaram
Denot bese taka surov
So krv go poprska
So gnasni lagi go izvalka
Ja gledam temninava kako se sladi
Slas e toa nevidena
Krik radost molk slast
Toe e sega migot ovoj
Ne mi sudete sega vie cuvari na moralot
Ne mi sudete zosto ne ste sudii
I vie ste smrtnici
Smrtnici koi se plasat od mrakot
Ne mi sudete sega vie cuvari na verata
Zosto znam deka I vas mrakot ke vi presudi
Ocite so mrak ke vi prekie
ne mi sudete zosto sega vo mrakov sedam
ta neli vie mi go dadovte
I eretik me narekovte
Eve ne ve gledam od temninava
No mislata vo svetlosta ja prajkam
So nea proskata ja pustam
Vi prostuvam za bezumnosta.

Skitnik vo vecnosta

Nepostoi nacin da se zaboravat godinite
Vo toj svet vtisnat dlaboko vo kamenot
Nezapirlivo I denes konjanikot so mecot pisuva
So krv e natopen so smeja e pridruzen
Na mazmuzite necij krik mu se zalepil
Na sedloto necij pramen ostanal
So tupotot izmoren neboto go bara
Mirot mu izbega pred stoletija tri
Krstot vo raka go drzese mec toa bese ostar
Vo imeto na Boga glavi simna, gradi probodi
Krvje reki pusti protekoa potoci
Odvreme navreme blada molitvi
Pred mramor bel nenapisan kleci
Imeto negovo tuka go nema
Nema koj da go zapise, nema koj da go isklesa
Kamenorezecot odamna prav se storil
Prav go storil
Nepostoi nacin da se zaboravat godinite
Vo toj svet vtisnat dlaboko vo kamenot
Nezapirlivo I denes konjanikot so mecot pisuva
Pravivi tragi po patista ostava
Skitnik e toj prokolnat vo vecnosta.

Sobir Gavranov

Gi slusav gavranite kako grakaat tivko
Toa bese nivniot razgovor
Za smrta zboruvaa vo toj cas
Ja videle kako doajga
So lisjata gledam se pokrvaat
Crniloto svoe go zatskrivaat
Neznam sega dali I tie se plasat od smrta
Najstariot rece tollku glasno
Glasnik bese toj poznanik nejzin
Go vidov imeto sto sega go brisat od hartija
Na kamen go klesaat
Za vecno da trae taka da znaete
So golemi bukvi go pisuvaat
Mora da e nekoj mnogu golem I vazen smrtnik
Docek cudesen mu spremaat
Fanfare I trubi ke svirat
Na kocija zlatna ke go ponesat
Dvanaeset konji ja vlecat
O taka volsebno I nestvarno ke bide
Bidete spremni tuka e vo blizina
Koga ke pomine smrta
Vie ponizno da se poklonite
Taka milozliva I denes ke bide kon vas
Koga ke pomine smrta
Vie vo casot zanemete
Taka ke I kazete deka I nie sme smrtni
A sega odete na site strani
I vesta rasireteja.

Taen dnevnik

Ponekogas ja posakuvam mesecinata zovriena
Isto kako zverot sto ja posakuva na polnojk
Koga posakuvam blagoslovot covecki go otflam
Samo kozata na mene ja ostavam
Samotijata ja zaboravam I ne polzam kako vernik
Samo nokta crna ja gleda golotijata moja
Dete moe veli so temninata gusta ispravise povtorno
Prazninata tvoja ne plasise ke ja potpolnam
Silata ke ti ja vratam ja zaboravi kaj mene koga zrec bese
Razvlecija nasmevkata znam kako se smeess
Slusnigi glasovive I od lunata vrelo tri grsta zemi
So migot necij ti spoj napravi I son stvori
Zborot stavigo vo redot tvoj nedopisan
Taka stranica predvekovna ke napises
Taka taen dnevnik ke zavrasis.

Vcerasen odraz

Go sobiram skrsenoto ogledalo
Kade odrazot od vcera ostana zaroben
Sega gledam ne e istiot
Nekoja bolka ima vo nego
Ja ponel od tunelot na praznotijata
Tamu znam ima maski vo dolapite
Tamu znam za sekoja maska laga ima
Custvata lazni od vodopad im pajgaat
Okolu ocite im se sobriaat
Taka poroj od solzi im pravata
Se zalepile snistata so crnila ispolneti
Na kapacite tezina nosat
Bukata od prazniot cekor tuka e pregolema
Go sobiram skrsenoto ogledalo
Go sobiram I neveruvam sega vo nego
Dusata vo okovi ke mi ja stavi
Na dozdote ke mu ja dade
Da ja izbrazdi so kapkite svoi

Vo dolinata na mrakot

Vo dolinata na mrakot

Kade sade piskotnici nasekade se slusaa

Kade sade molitvi na kolena se kazuva

Vo dolinata na mrakot

Kade koleblivcite I plasivcite samite ja narekoa

Dolina na stravot

Denovite svoi taka prazni gi vrvea

Vo dolinata na mrakot

Odvreme navreme konjanici so gallop ke pominea

So mecovite svoi danokot ke go naplatea

I gallop povtorno ke napravea

Kon sonceto itaa tie

Znaea I umeea

Svetlosta da ja najdat

Ne se plasea I stravot ne go nosea

So sudbinata svoja se pomirija

I taka konjanici stanaa

Vo dolinata na mrakot eve pak

Nekoj lelek odekna

Eve pak nekoj plac straiten rikna

Cinis neboto ke zatreperi

Cinis neboto ke se sozali

Vo dolinata na mrakot sekoj mig e ist

Prazen I straiten

Vo dolinata na mrakot

Samo koleblivcite I straslivcite ostanuvaa

Na kolena I ponatamu klecea

I I molitvi kazuva.

Vremenski sudija

Domot moj go petvoriv vo edna golema pesna
Sudbinata vo edna golema nasmevka
Teloto go ostaviv da bide strazar na zivotot
Trgnav do mestoto sto se vika ljubov
Znaev deka tamu e slobodata
Prostranstvo bese golemo
Golemo kolku sto moze mislata da zamisli
Ne mi veruvate skeptici ste ne mora da mi veruvate
Ostanete skeptici zarobenici na pravilata
Povtorno neveruvate no emociite veterot mi gi nosese
Do korenot na ljubovta me odnese
Svetlosta so zraci me miluvase
Rece prostranstvoto zatreperi togas
Dusata ti e raneta ostani tuka neka se izleci
Vremeto e sudija strog I praveden ke kaze do koga

Амајлија

Љубовта моја на олтарот ја оставам
со света вода ќе ја попрскам
и амајлија моќна за тебе ќе направам
во сонот што сал мир ти носи ќе ти ја подарам
не плашисе и не грижисе ти само земија
во твоето срце грижливо чуваја

облаците темни знам бури ќе ти донесат
луѓето зли зборови лоши за мене ќе ти кажат
дилемата проклета тогаш ќе те обземе
ноќта немир ќе ти донесе да не знаеш во што да веруваш
прашаја самотијата таа ќе ти одговори

кога тагата тепихот од солзи ќе го постели
чемерот патеките со грижи ќе ги нареди
очајот мрежа пајакова околу тебе ќе сплети
ти само тивко прашајго твоето срце
еден факел со надежи многу ќе ти даде

наутро насмевката на усните ќе ти ја стави
напладне песната како река ќе течи
навечер повторно со сонот ќе пловиш
носија амајлијата која од вечноста ја зеде
недаваја на очи урокливи да ја видат

Благослов

во ракава стравот твој го чувам
со прашина свездена те посипувам
ноќна наметка да ти биди
со светлост месечева те прекривам
како штит да ти биди
тргни по патека твоја запишана
каде што орелот седало има
каде што снегој вечни спијат

кога по земја црна газиш
слушај како предводникот волчји
крвта волчја зоврива
и трпежа обилна со крвој невини гледа

оди
оди и стапалка твои тука остави
сега знај само печат во калта се
мислиш привремени се
не утре калта ќе се стврди
задутре сонце ќе ја испече
така тие вечни ќе останат

Воини на светлината

воините на светлината
клучот на вистината ни го дадоа
нам
кој времето
бесцелно не го трошевме
и просторот
бесцелно не го зафаќафме
ни кажаа
незнам дали во сонот беше
но глас како ехо дојде
и рече разбирливо
пишувајте неуморно
вие поданици на вистината
ако мастило снемате
реките бујни ќе ги претвориме
во темно и црно мастило
ако хартија снемате
облаците бели листови ќе ви бидат
пишувајте и ден и ноќ
стравот што ќе ви се доближи
со мојњи ќе го растераме
темнината со оган ќе ја распрскаме
и повторно
простор светол ќе ви дадеме
пишувајте
зошто ние воините на светлината гледаме
дека ве има многумина
не сте осамени
но некои се исплашија
од силата на зборот
и го оставија перото прав да го прекрие

Додоле

Ој додоле додоле
Што си така ранило
Ситна роса понело
Трендафил алов оросило
Момински раце наводенило

Ој додоле додоле
Што си така пладне фатило
Ситен порој донело
Поток бистар заматило
И камен тежок донело

Ој додоле додоле
Што си полној фатило
Нежен сон однело
Немир чуден на мома донело.

Духови стари

не мислев
со зборовите што ги читате
духовите стари да ги разбудам
спомените болни да ги вратам
ти ме разбудија
со тресок страотен
прекор ми упатија
станувај
станувај ти мрзлив сонувачу
што во вистината се колнеше
што вистината ја бараше
станувај и време не губи
часот се наближува
часот што така долго го бараше
земиго перото в рака
и напишија вистината
не грижисе
некои
болка длабока ќе почувствуваат
зошто деноноќно од неа се кријат
некои
олеснување ќе добијат
евеги околу мене
воините на светлината
мечови во небесен оган калени
знај носат
и секоја лага се моќни да ја пресечат
но и дар чуден ви носат
тебе
и како тебе сличните
приметего сега
и на другите покажетеим го
нека дарот амајлија ви биди
во дните идни

Животна пирамида

Возобновените чувства
Како да ја оживеаа
Тајната запишана на пергаментот
Која долго беше покриена со прав
Стоеќи на полиците од разурната
Животна пирамида
Градена многу одмна со космичка прецизност
И сега
Гледаќиго жрецот
Кој со посебен ритуал ја кажува големата тајна
На мистичната арка
Пуштаќија во морето од тајни
Ги кажувао така со занес зборовите
Пловидбата да биде заштитена
Од сите ненајдени бури и зли очи.

Запишувач

Додека мојата душа
Не биде како камен
Мојата маска не биде
Исчистена од прашина
Најголемата самотија
Која ја опкружува земјата
Станува поубава
Со вашата осуда
Мртвите го даваат животот
На вашето дело
Кажими кој си
Ќе знаеш кој бев
Еве повторно до тебе
Самотнику ноќен
Еве повторно затропавме
На твојата врата
Ум без граници
Мисла нова ти носиме
Безграничноста за миг ја заробивме
Пространство непрегледно
Твое е сега царство
Избери земи не посакувај
Сите се твои
Ти ги повика со срцето
Река непресушена
Ене таму
Неуморен седи раскажувач
Време го викаат
Многупати досега го знаеш нели
Другарувал со тебе
Седни мисла твоја оставиму
Многу ќе се изројат
Како дрво стогодишно ќе станат
Даб вековен е тоа
Од рака што ти расте
Прегратка сторете
Не силна молњи нека не маваат
Нежна нежна
Не кршлива како солза моминска
Прегратка како пријатели стари
Знаете умеете
Утрови облаците ќе напишат
Колку силна била
Поитај по време то те вика
Во гора стара и бујна те носи
На полњана со цветови многу оди

Поитај небрзај пред него
Самовили веќе раце подаваат
И свирачот го чекаат
Времето ќе каже
Кое ветре вечерва да свири
Кое вечерва нова сторија да каже
Поитај не во трчаница
Самовилата кобничка дошла
Сестрите и се лути многу многу
Што таа само збор ќе зема
Игра нема да даде
Седнала глава навалила
И само еве чека
Слушач внимателен бара
Запишувач стрплив чека.

Не песна ќе ти пеам
За три јунаци три ангели
Три души невини
Ти човеку што си единствен
Кој со самовила седи и утре жив ќе биди
Туку јунаштво нивно ќе опеам
Сестриве знам лути се игра сакаат
А којзнае можеби зората со игра ќе ја чекаат
Ајде не денгуби
Отвориго твојот ум
Мислите наредиги како што знаеш ти
Евеја првата
За ангелот со окото плаво сега ти кажувам
И прамен еден немирен на косата имаше
Што катадневно ветрето му го мрсеше
Со раката го смируваше
Кога мајка со рака ќе го допреше
Чинеше врелото земјино го зема
Толку од радост гореше
Кога со песна милна во сон го водеше
Триста авети околу бркаше
И триста благослови истураше
Денови никогаш не ги броеше
Денови беа избројани
Кога парче од срце откинаа
Рајските двери од крикот се затресоа
Ангелот вторник со насмевка
Знам и во сонот ја носеше
Мајка саде си ја гушкаше
Татко си го почитуваше
И желба една имаше
Кога голем ќе биди
Тронот семеен да го има
Домаќин да биди
Небило речено татко не го знаеше тоа

И кога кошула крвава виде
Крик старотен одекна
Крик болен се распосла
Третиот ангел што сал милост дареше
Што за омраза не знаеше
Што и сонот за другар го бркаше
Што времето непријател му б еше
Иташе од место до место
Добрината секаде оставаше
Кога вест кобна на врата тропна
Сестра од болка се сви
Три дена и три ноќи глас ни збор не пушти
Ете тоа е пена наречиго
Како приказна запишиго
Ти како сакаш
Сега знаеш кој беа
Сега знааат кој си
А ви сестри самовили
Уште три лактови до зора има
Време дикат е тоа
За ваши шерс ора
Играјте
Време развеселете
Да кога повторно ќе дојдам
И јас со вас да играм
Време врви
Пишувач пишува
Самовили оро заиграле
И весели биле

Каменот на Вечноста

Ти
Кој се роди за да бидеш
Насекаде
Но сега доагаш
Одникаде
И сакаш од мене
Да ти ја подарам мудроста
Да ти ја запишам со зборови
Но
Јас можам само да ти ја прераскажам
Зошто
Зборовите
Веќе се напишани на каменот
Покрај твоето име
Секој збор што го изговори
Секој збор што го изговараш
Секој збор што ќе го изговориш
Е веќе запишан
Не ме разбираш
Зошто не ме слушаш
И ги бараш моите зборови
И ја бараш мојата мудрост

Каменот на Светлината

Застани на каменот сега
Што евего земјата ти го створи
Со рацете круг еден твој направи
Така заштитен си
Кон бескрајот со поздрав поитај
И зракот негов доприго
Телото тогај со светлина ти исчистиго
Нека проникне до секоја твоја клетка
Таму семе нека остави

Со светлината темнината изгонија
Во неповрат пратија
Во понор сурнија
Во бездна фрлија
Запалија темнината изгорија
Пепел ситен сторија
Силата нејна тогај имаја
Исто како зора биди
Со цветови на глава оросен
Со капки по тело искапен

Полетај по долини
Прошетај по полиња
Биди слободен без предели
Биди слободен без светови
Кога сакаш ти повторно човек дабидеш
Само дланките склопиги
И кругот затвориго

Коњаник

Некој рече дека чул коњ како ржи
во глумата доба
од копитата на коњот искри летале
од ноздрите оган излегувал
од устата пења му се цедела
страшен бил и за гледање
коњаникот уште пострашен велат тие бил
задишан од јавањето долго
очите од ветерот што го шибал се рашириле
устите испукале бразди му се сторице
три месеци необричен та брада му се сторице
на грбот кошулата му се залепила од пота
незнаеш дали чизми има или калишта се тоа
сигурно преку барите идем
мечот поземја му се влечи
не знаеја а многумина го виделе
раскажуваат и легенди сега предат
но кога во нокта го слушнаја сите разбраја
Треперете клетници вие
треперете сега
евеме дојдов
знам каде е правдата
знам зошто сте ја сокриле
прво главите ќе ви отсекам
и во дисагите што празни ќе ви ги ставам
треперете зошто милоста не ми е позната
треперете
зошто прошката не ми е позната
не сум пратен да ви простам
пратен сум да ве носам со мене.

Кочии небесни

кочиите небесни се појавија
видов
громовникот ги тераше
со гласот што громогласен му беше
со лутина и гнев зборуваше
небото со секој збор го параше
земјата како дете трепереше
од тупотот на атовите бели
галоп галот страотен видов
глас слушнав
часот иде за покајување
часот иде за откривање
што тајни земја ги покрила
што етеги и оние кои неразбудени живеат
и бесцелно времето ги трошат
нека се плашат
тие што во гревот се кријат
и во својата бедотија бегаат
нека се плашат
тие што тајните ги кријат
часот е тука
само миг останува
гласници во ликови човечки пуштив
што вистина ќе кажат
вистина ви велам
вие смртници грешници вечни
што бесот вечен го предизвикавте
што богови земни сакафте да бидете
плашетесе од сонот
зошто тој не е ваш
бегајте од светлината
зошто таму не постоите
ви остана
вашето непостоење

Круг Светлосен

Сонцето ме гледа повторно
Раѓа нов живот во мене

Месечината ме гали повторно
Раѓа нова надеж во мене

Зарем повторно сонувам
Не бескрајот се роди евего сега

Светлината тоа ми го кажува
Го допирам овој дрвен симбол на надешта

Круг е тоа чудесен
Со краци светлосни насекаде

Сонцето ме гледа повторно
Раѓа нов живот во мене

Месечината ме гали повторно
Раѓа нова надеж во мене

ЛИТАНИЈА НА МРТВИТЕ

-Тибетска Ритуална Молитва

Наслушнетого гласот на нашите души
 Вие
 Кои што без водич талкате на границите
 На овој и оној свет
 Живите и мртвите
 Живеат во разделени светови
 Каде можат да се видат лицата на мртвите ?
 Каде можат да се слушнат нивните гласови ?

Наслушнетого гласот на нашите души
 Вие
 Кои талкате без водач.
 Планините се креваат кон небото
 Но никаков глас не ја разбива тишината
 Од лесното ветре затреперуваат водите
 А цвеќето се уште е во цветање
 Птиците не летаат кон вас
 Како би можеле да ве видат ?
 Како да се почувствува вашето присуство ?

Наслушнетого гласот на нашите души
 Вие што талкате
 Овој свет е свет на илузии
 Овој живот е само сон
 Се што е родено мора да умре
 Единствено
 Патот на Буда води кон вечен живот

Наслушнетого гласот на нашите души
 Сите вие моќни на овој свет
 Вие што сте владееле над планините
 И што сте им го наметнивале својот закон на реките
 Вашето владеење траеше само миг
 А страдањата од вашиот народ им немаше крај
 Река со крв тече по земјата
 А од воздишките на угнетените треперат лисјата на дрвјата.

Наслушнетого гласот на нашите души
 Сите вие војни кои сте освојувале
 Ранувале и сееле смрт
 Каде се вашите војски
 Земјата јачи и троскот ги покрива бојните полиња

Наслушнетого гласот на нашите души

Сите вие уметници и научници
Кои својот живот сте го посветиле
На сликањето и на уметноста на пишувањето
Вашите очи залудно се заморувале
Залудно се трошеле вашите пера
Паднавте во заборав
И вашите души мора да ја продолжат потрагата.

Наслушнетото гласот на нашите души
Вие убави девици
И вие жени од високиот род
Чијшто младост е како свежо пролетно утро
Прегратката на љубовникот
Ја заменува болката на срцето
Зимата ја заменува есента
Дрвјата се сушат цвеќето венее
Убавината наскоро станува костур

Наслушнетото гласот на нашите души
Сите вие просјаци и крадци
И вие што сте сториле злосторство над ближните
И на кои сега им е одземен мирот
Вашите души талкаат без помош од ниту еден пријател
А во срцата ваши нема правда

Наслушнетото гласот на нашите души
Вие блудници жени на ноќта
Вие што се извалкани од гревот на мажите
И што сега талкате во царството на сенките.

Магична формула

Доаѓам ,Тебе те Барам.....
Немој да молчиш,Јави се.....
Покажи се.....
Јас Барам,А ти најдиме мене.....
Немој да молчиш,Јави се,Покажи се.....
Ќе живееме заедно,Како браќа.....
Не влажна земја,Не ладна вода.....
Јас ќе те чувам....
Ни подземните води,ни морските суштества,
Не ти се радуваат на тебе....
Направиме среќен....
Јас тебе ќе ти се восхитувам....
Ќе ти се радувам.....
Немој да молчиш,Јави се, Покажи се...
Јас барам,а ти најдиме мене...

Миг очи отворени

О Богови во вселената
Нескротиви сили во природата
Чујтего родот човечки
Крик од душата своја пушта
на понорот од пропаста своја стои
коренот свој стар го заборавил
сеќавањата избледнеле
Незнае родот
кога ветерот сладок вкус имал
водата кристално чиста била
волците лутале слободно
Соколите се вивнувале во чистите планински висови
Незнае родот
кога предците негови со боговите живееле
незнае родот
кога земјата дишела со полни гради
О БОгови во вселаната
Нескротиви сили во природата
само миг дајте
сила боженствена на родот што спие
Очи да отворат
Љубов чиста неизвалкана да понесат
Зборот меѓу пријатели нека биде поцврст од камен
Заклетвата меѓу две срца да биде вечна
О БОгови во вселената
Нескротиви сили во природата
Само миг дајте

Мраморна хартија

Седнал осаменик еден на мрамор бел
 Стар од памтивека со писмо старо напишан
 И за малкумина разбирлив
 Го гледа мраморот и секој знак негов го пишува
 На хартија своја го става
 Му кажа глас еден да дојде тука
 Писанието е претсказание за многу настани
 И тука е одговорот на дилеми многу
 И тука е одговорот на мистериите многу
 Секој знак му рече на север име нечио е
 Секој знак на исток е настан
 Секој знак на запад место некаде е
 Секој знак на југ претсказание е
 Прво ти на мраморот седни да те слушне како зборуваш
 Прашајго слободно не се плаши од студенилото негово
 Ќе ти одговори во сонот твој
 Прашајго и немај страв ти
 Многумина пред тебе седеле на овој мрамор
 Одговор секогаш добивале
 Затвори ги очите и само прашај слободно
 Со десната рака доприго
 Левата на гради ставија
 Не се плаши од тоа што ќе го видиш
 Осаменик сега сака да знае каде е крајот на крвниците тие
 Ја стави десната рака на мраморот бел
 Сега не беше ладен тој
 Сал топлина од него бликаше
 Левата рака на градите и очите ги затвори
 Стана прво мрак еден да по мог светлост се јави
 На крилјата од орелот седеше сега
 Го носеше во краишта за него чудни
 Преку планини што дотогаш не ги видел
 И морето евего сега
 Го носи орелот и некоја насмевка чувствува
 Времето застапа и никој тука не го мери
 До пустина сега стасаа
 Запре орелот ете тука
 На височинка го сотави и за миг го снема

Само песок на сите страни осаменик гледа
Ниту човек да види ниту птица да прелета
Само жега страшна и купишта песок
Одеднадеш гласови слушна
Не тоа беа врисоци страшни и крикови болни
Виде многумина сега врзани
Еден позади друг
На рацете им ортоми од жица бодликава исплетени
На нозете пранги влечат од крвјишта направени
Камшици од сите страни ги шибаат
И во трк ги тераат да одат
Ветриштава што дувнале песокот го кренале
Очите им ги полнат
Грлото им го затињаат
На нозете немаат обувки
Да само испукани и крвјосани пети се гледаат
Ги тера гревот нивни осаменику знај
Беше еден глас одникаде
Ги шиба и мира на едно место не им дава
Кога треба одмор да имаат
Кога треба сон да сонат
Тогаш на песокот легнуваат со песок се покриваат
Во песок спијат жежок и врел
Етеа сега казната нивна дали беше доволно што виде
Орелот се створи
Во место од каде што ме зеде ме врати
Ете тоа беше предсказание едно
Што мраморот ми го кажа

Олатарот на илузијата

Го положив срцето на рвеникот
Подарок мој е тоа
На жрецот кој отспротива стоеше
Погледот му го пратив
И гралот со горчини го примив

Не го започнав танцот на милоста
Ако така мислевте
Вие музи на очајот
Кој само миговите тажни ги носите
Раскошно ги расфрлате

Скиптарот на лево го завртив
О жезолот така жешко на градите ме печеше
Празнината горе што лебдеше ја потполнив
Огнен круг околу се створи
Десно ветриштата беснееа луто

Само во длабочините мудроста мудро молчеше
Сила немав една да понесам
Како прометеј чекав
Лажната надеж да дојде
И повторно и повторно во градите да рија

Оро самовилско

Ветришта силни дувнале
На стара планина на врвот нејзин
Ете јунаци три таму седнале
И ора самовилски сал гледаат
Но бесот уште во нив врие
Прва самовила
Лична Ангелина
Оро води песна пее на јунаци бесот им го кроти
Кротко кроце лесно оро води
и во душа јуначка милост се гнезди
Оро води на сестри вели ем говори
Еј вие сестри самовили
Лични моми горски и планински
Мелемот од мајка земја дадете
Што катаден како билки збирате
снагата нивна да намачкаме
Јуначка сила да имаат
Барем сто години
Втора самовила
Красна Весна
Што пролет со себе носи
Оро зема од лична Ангелина
Свои вили поведува
На јунаци вели ем говори
Пролет моја сила има од памтивека
Земете колку ви треба
На ледини одмор си правете
Со цвеќина разни душа си сладете
Бесот така знам ќе мирите
Сенки ладни фатете
За починка да ги имате
Од извори вода напијте се
И песна од овчари со кавал слушајте
Трета самовила
Најмала најлична
Евдокија
Тајфа своја вили поведе
Орото највесело го заигра
Јунаци на оро покани
За рака ги поведе
Три дни три ноќи игра не заврши
Уште три дни три ноќи ќе играат
Сила имаат.

Песната од Заборавот

Не ја слушате песната веќе
Таа пустините ги премина,
Таа од заборавот дојде
Потопена долго долго чмаеше
Сега со пеперутките се најавува
Со цветот се одгласува
Со ехот се појавува

Мелодијата свири-тое повикот на минатото
За средба етеја кани
На пољана ширна каде кладенците жуборат
Четириесет на број

Звукот на мистеријата го носи
Што вие мислите така дека е
Шумолот на лисјата е тоа од брезите
Шумолат тие два милениума веќе неуморно

Не ја слушате песната веќе
Таа пустините ги премина,
Таа од заборавот дојде
Потопена долго долго чмаеше

Светлина

Светлино сеприсутна
Ги отворам очите ширум
Ти благодарам за подарокот
нов живот
Клечам понизно пред твојот олтар
Нов ден
Поданик верен сум јас
Еве нова стапка ќе направам
Благословија
Нека роди нова и нова и нова стапалка
По патека
Која знам со ноќта си ја кроела
Тргнувам
Крајот го знаеш ти
Нова стапалка еве правам
Радост е тоа
Идна стапалка
Светлино сеприсутна
Радост по патеки што постилаш
Одам
Знаеш
Знаеш дека и утре
Нов благослов ќе барам

Капија на времето

Ги допирав паганските симболи
На карпата ладна
Во пештерата пространа што се отвори
На места исчадена беше
Моќта нивна ја чувствував
Во минатото се вратив
И жрецот во занес го видов
О како со страс ги повикуваше боговите
О како со сласт ги изговараше молитвите
На рвеникот тој три амајлии стави
Рече со глас продорен
Првата е чуварот на мојот сон
Земетеја вие богови на небото
И повторно сила и дајте
Со дождот запечатетеја
Со облаците обелетеја
Втората е чуварот на моето срце
Земетаја вие богови на земјата
И повторно сила и дајте
Во ума три дни чувајтеја
Во црвеница шест дни прпелкајтеја
И така повторно моќна сторетеја
Третата е чуварот на мојата иднина
Земетеја вие богови на водата
И повторно сила и дајте
Со реките исперетеја
Од езерата сила и дајте
Така чиста да биде
Така моќна да стане
Жрецот
Седум вејки зеде
Во оганот ги стави
Така ритуалот со пламен го заврши
Ги допирав паганските симболи
И капијата на времето ја отворав

ОРОТО НА ЛЌУБОВТА

Музите на инспирација
 Со восхита своја полноќта ја чекаа
 Кога часот нивни дојде
 О така волшебено и нежно
 За раката ме допреа
 И кон реката на идеите ме понесоа
 Со криљата свои лицето ми го ладеа
 И времето го запреа

Рекоа
 Вечноста ја носиме
 А ти биди спремен
 Кога на брегот стигнавме
 Глетката беше таа која здивот го запираше

Повторно рекоа
 Тоа беше песна заносна
 Седни под гранките на врбата
 Не е таа жална
 Закрилник на треперите твоје е
 О знај ти кој ги впиваш желно секој миг
 И чедно погледот го пушташ

Нимфите ги намамивме
 Евеги
 Само што струните не го затегнале
 Зарем не го слушаш воздухот како трепери
 Смириго ти смириго срцето твоје
 Ритамот нека потскокнува подоцна
 Сеуште не е време

А сега
 Самовилите евеги
 Зарем не ги гледаш
 Отвориго срцето и погледај ги
 Со косите свои о така заносни се
 И водата ја натераа
 Немирна да биде
 Клокот клокот да прави

Струните одекнаа
 Песната ја кажаа
 Песната ја запеаа
 Да не заборава
 Да се запамети

Домене една вила златокоса седна
Беше со лице озарено од радост
Малку задишана од ороото што го играше
Тивко тивко како ветре утрински
Тивко ми раскажа една сторија убава
Себеси си реков
Морам морам да ја запишам

Евеја читајте вие гладни за зборови
Вие чедни за трепери
Вие будни сонувачи
Кои го знате срцето како трепери
Вие кои сте ги ги гледале многупати
Многувечери пеперутките како играат

Ова е само запишано
Она што самовилите го знаат
Она што самовилите го гледаат

Патеката на љубовта
Само што трпеливо започна да се гради
Напред илјада бакнежи се распослаа
Позади двеста воздишки останаа

Крикна во часов овој
Закрилникот на вљубените
Месечината блескава
О прокетница ли станав
Ете дозволив и мене темнината да ме прекрие
А таму двајца вљубени
Чедно светлоста моја ја чекаат
О проклетница ли станав
Сега со зрак еден прошка од ним ќе побарам
Знам каде се
Знам како ќе ги најдам
Во срцата нивни ќе сирнам
И таму седалото ќе го видам

Блесокот златокосен мракот го растера
И капките ситни тоа го видоа
Блеснаа небаре сафири се
Си намигнуваа едни на други
И кикот нечујен ете направија
Среќни среќни беа
Вљубените ги чекаа тука да поминат

Кога одалеку трубите затрубија
Молк настана
Луѓето здивот го сопреа
Птиците песната

Ветерот силата ја скроти
Само шепотеа меѓу себе
Љубовта ќе помини
О така волшебно ќе биди
Бајки нови сега ќе раскажуваме
Бајки невидени
Бајки досега неслушнати
Бајки и сказни за двајцата вљубени.

Само во осамената трошна куќарка
Љубомората од бес киптеше
Со очите во небоето гледаше
И за себе шепотеше
Не ликувај така победоносно
Чувајсе чувајсе добро Аморе
Чувајсе добро кога ти кажувам
Кога уморот тебе ќе стигне
Кога ќе посакаш сонот да те понесе
Чувајсе јас ќе доползам до само едно срце
Стрелата твоја ќе ја извадам
И сласта своја ќе сладам

Зависта која сокриена во тревата беше
Само тивко и шепна на љубомората
Ако мислиш дека сила ќе немаш
Препуштими мене
Умеам јас со тие чедни срца
Кој на сешто треперат
Воздишка една ќе му подарам
Која отровна сласт ќе има
Ќе видиш ќе свене за час
А тоа е мојата сласт

Тагата тага срамешливо си замина
Знаеше дека е победена
Го призна срамно поразот
И тргна во поход нов
Нечије срце да зароби
Со темни мисли да обвиа

Рамнодушноста сеедно и беше
Трпелив миг чекаше
Само од страна гледаше
И на сите им се чудеше

Немирот во дувло едно темно замина
Се сокри да не го исмејуваат сите
Им рече
Не ме барајте мене
Овде не е моето место
Премногу блескаво е

Премногу светлина има

Копнежот од возбуда неможеше
На место ниедно да се скраси
Кутриот тој
Чекаше вревава да се смири
И победоносни да зачекори

Донего шепотот стоеше
И сила невидена му влеваше
Го бодреше постојано
Го тешеше трпелив уште малку да биди

Патеката на љубовта
Само што трпеливо започна да се гради
Напред илјада бакнежи се распослаа
Позади двеста воздишки останаа

Месецот силно блескаше
Копнежот оро водеше
Шепотот сила даваше

Последен од последните

Момчето кое спиеше под песокот
Се разбуди
Тивко помина покрај многумината кој седеа
Чекаа да го слушнат шумот на ноќта
Тоа беше нивната судбина
Момчето сега беше светлоносец
Оганот беше тој кој го најави
Пламенот до облаците се вивна
Стравот кај многумина на лицата го залепи
Неизвесноста кај многумина ја всади
Јас сум последен од последните
Кој шета со оганот
Кој јава на ветерот
Кога ќе паднат првите дождови
Кога ќе ја натопат земјата
Кога калишта насека ќе има
Тогаш јас ќе заминам
Тогаш вам студенилото ќе ви го оставам
Седете вие тука
Јас ќе заминам таму
Каде суша вечна е
Каде земја пеплосана е
Таму јас можеби мир ќе најдам
Таму можеби по илјада години ќе заспијам

Стара Легенда

За Пан да им раскажам
Во вик еден милозвучен побараа горите
За Пан пустоловецот и скитникот
Од мајка испаден
Во пештера ладна израснат
За песната од фрулата волшебна
Не ја слушнале многу одамна
Та затоа се тажни

Еве стариот даб за легенда стара ме потсети
За девојките кој косите ги плетеле наутро
За Пан Гоподарот на шумите се спремале
Придружнички негови да му бидат
Игри околу него да играат
Така утеха мала барем да му дадат
И болка од мајка нанесена да му смират

Тажен со тага во очите сега седи
На карпа ладна навален
И чека ехото да му проговори повторно
Несмее до оморика да отиде
Та тоа е љубовта негова несреќна
Седи и сал наслушнува

Од гора Тмоли Аполон вишен на двобој го кани
Со фрулите свои да свират
Свири Пан и сила уште има
Свири Аполон со златна лира
Свират ден иноќ
Свират и Пан сила снема

Звездени ветрови

Во ветерницата на боговите влегов
Тоа звездените ветрови ме однесоа
Тоа судбината ми го запишала
Тоа и на каменот било врежано

Гладните земски ветрови ме шибиаа
Сурово немилосрдно
Некогаш со болка до коски стигнуваше
Некогаш со милост саде морници правеше

Од висините каде еонот царуваше
Велес напати со молњи зборуваше
Облаците во збег тогаш ги тераше
Од ним понизност бараше

Ноќта кога ќе стигнеше
Патеката свездено млечна се постилаше
Така патеката до дворецот му го правеше
И капијата блескава за Велес се отвараше

Денот така чедно исчекуваше
Перун со силата своја распослана го викаше
Овде мед беше послале
Таму млеко беше потекло
На алтир камен рвеникот стои
Гралот на него со нектар оставен
Подарок утрински е тоа за Перун

Љубовен пазар

Се скаравме Јас и Господ беше недела ден
 Во предворјето на старата црква
 Гласот беше насекаде го носеше хорот од птици
 Црцореа тивко сложено и во ритам свој
 Љубовта пееа тие во еден глас
 Љубовта е нешто повеќе од збор
 Љубовта е нешто повеќе од миг
 Љубовта се дава за возврат ништо не се бара

Одмавнав со рака знаев дека не е така
 Тоа е реков со погледот во бесконечноста
 Тоа е Боженствената љубов
 Тоа е Ангелската љубов
 Тоа љубовта од бајките, тоа е љубовта од приказните
 Јас и сите други тука сме смртници
 Кои со љубовта правиме пазар,
 Купуваме продаваме секојдневно насекаде

Хорот замолчи со криљата бесот го збираше
 Облаците темнината своја ја покажаа
 Грмотевицата на земјата и рече трепери ти сега
 Опомена нека биде тоа за смртници
 Кои неразумноста ја носат, Кои среброљупци станале
 Кои дверите рајски си ги затвориле

Повторно одмавнав со рака знаев дека не е така
 Тоа е реков со погледот во бесконечноста
 Тоа е боженствена љубов која во рајот ја има
 Тоа е љубовта од бајките, тоа е љубовта од приказните
 Јас и сите други тука сме смртници
 Кои среброт не го љубиме
 Среброт нас не љуби среброт нас не храни
 Без сребро сме никој и ништо, со сребро сме некој и нешто.
 Така било од дедо прадедо, така ќе биде и во столетија идни

За авторот

Никодин Чернодримски род 1964 год во преградите на древниот Марков Град Прилеп, уште од мали нозе кога го осознава животот започнува нестрпливо и само во негов својствен стил да ги истражува тајните на тој мистичен град, каде ехото на минатото постојано му шепотело и со секоја направена стапалка на тие стари но цврсти стени му вдахнувала сила но инспирација да започне да ги опишува, да ги опејува, и да ги овековечи тие убавини во бројните подоцнежни песни кој една по една се прават во стихозбирки. И покрај благодетот кој му го подарил животот, сепак немирниот дух на Чернодримски не може да се скраси на едно место, после завршувањето на средното училиште, го напушта градот и заминува низ Македонија, каде престојува во повеќе места кратко, но сите тие кратки престојувалишта Чернодримски ги доживува на свој начин, начин кој не е секојдневен и обичен, да на крај со доаѓањето во Скопје, за само некој миг ја смири својата немирна душа и се скраси на едно место, кога веќе го започнува својот живот во Скопје Чернодримски ја запознава својата животна сопатничка Јана, неговата деноноќна муза која со своето присуство му го исполнува секој празен миг во денот и го инспирира да твори. како плод на таа долгогодишна љубов се раѓаат сега неговите две деца Кристијан и Викторија.

Во текот на својот живот Чернодримски творел, твори и ќе твори се додека во него има и најмала сила, и како резултат од тоа творештво се создале следниве дела.

СТИХОЗБИРКИ

1. Арнаутска Жетва-стихозбирка посветена на паднатите Полицајци кај селото Араќиново 2000 год.
2. Астра-стихозбирка посветена на неговата сопруга Јана
3. Балканска Рапсодија
4. Дневникот на еден сонувач

- 5.Криллати СНИ
- 6.Месечеви Сонети
- 7.Мој Роде
- 8.Мозаик од Мигови
- 9.На Спилите им Раскажувам
- 10.Осамени монолози
- 11.Пагански Стихови
- 12.Пелин Вода
- 13.По Патеките на Орфеј
- 14.Шепотот на Скриениот Дамар
- 15.Трагач по Илузии
- 16.Забравени Спомени
- 17.Прилепско Ехо

ПОЕМИ

- 1.Ангелски Шепотења-посвете на загинатите полицајци кај селото Арачиново 2000 год
- 2.Браќа по Мрак-посветена на Десете илјади ослепени војници на Самоил
- 3.Десете Балкански Проклетства-поема посветена на Македонецот во Македонија
- 4.Катадневно Тркало
- 5.Монолог со Паметникот
- 6.Ново Утро

ЗБИРКА РАСКАЗИ

- 1.Бразда
- 2.Од Сонот до Јавето
- 3.Затворени Кругови
- 4.Приказни од малиот сокак

РОМАНИ

- 1.Кара Севда
- 2.Тајната на Нормандови
- 3.Првиот Ангел
- 4.Приказна која не требало да биде раскажана никогаш

ДРАМА

- 1.И сега шо

МОНОДРАМА

- 1.Ало диоген на Линија

Attribution-NonCommercial-ShareAlike 3.0 Unported

You are free:

- to Share - to copy, distribute and transmit the work
- to Remix - to adapt the work

Under the following conditions:

- Attribution. You must attribute the work in the manner specified by the author or licensor (but not in any way that suggests that they endorse you or your use of the work).
- Noncommercial. You may not use this work for commercial purposes.
- Share Alike. If you alter, transform, or build upon this work, you may distribute the resulting work only under the same or similar license to this one.
 - For any reuse or distribution, you must make clear to others the license terms of this work. The best way to do this is with a link to this web page.
 - Any of the above conditions can be waived if you get permission from the copyright holder.
 - Nothing in this license impairs or restricts the author's moral rights.